

Хто вінават у їх сьмерці?

— Ну, ось і добра, у ядролі бу-
дуць акціябрины.

— А як-ж їм даць?

Марія готує ролю ўзяти на сябе.

і у дарегу, цяпер ты на новых шля-
хох!

А сивилышкі, увялымі ранейша
завірухай, зьміжэліся пацяху.

Я. Паўлюсіні.

А за вагон на супакобіаў ахвечер.
Жорсткі сідэр разам а потапілім мі-
розам і прадэясынім снігам гулілі
выперасіці. Вяз лісьцеў, не пакрытых
навым снігам, дрэвы стаілі ад ба-
лачэга, халоднага ветру і мароу.

Сядзячы цяпер у чыстай, дэкай
хале калектыву, Марыля ўспоміла іні-
цэла. На краю вёлі старынка хва-
ца, засніпаная снігам, а пакрытымі
ні шыбамі. Дзіркі заткнуты дэкруга-
мі. Печ напалову развалалася, некаль-
кі дзён не тапілася. У хале холадна,
нада замарава. Руці яе могуць тры-
маць жудасі.

А вецер завываў у полі, набягаў
на стрэхі, дрыны і рэнтан ступаўся ў
южкім, нім прасіць, каб пусцілі ў
хату, бо і яму аднаму ў коал жу-
даеца.

Марыля ўдрыганула рэнаімам, ўскі-
нула галаву, бачыла халёца разгатаць
пр перых пажыўных думак. А думкі да-
кучваліся дэсіль, палізліся, сплаліся ў
падобіе, азе палігэдаў Марыля на
гаваршчык—васільей стазы. Развель-
дзілі думкі пра бядуцкую хату, пра
жаўрацкае шыньце, пра палескія азе-
лы; новы сьветлы рэй запусціўся ў
галаву. Калектыву, агульнай працы,
школы... Дыўца ноль стазы ёй.
Васільей яна ўстае гэтага ачэчэчэ, ажно
вышла добра. Мінуса дэўно ўжо нудна
і гэтае.

Напалася, прыкумала, каб табе
ца, ві сесіль—на выпераса,
це, адна з прысутных.

Бач ты не! Дачуе, дапамагай

А вы думасце не? Каленце, яна
хале. Вось я і прыкумала. Я
дараво—ад радасці халёць не ска-
Допіа.

Сутэйшы—я і прапанову, пра-па-
рабавіць адыбрымі, во...

М-м-г-у...

Адыбрыты ты кажаць?

Ага.

Дырулі на Марылю. Апошняя
вразумела, у чым справа. За-
білася, заварушчалася, пачала
мываць. Усе глядзелі на Марылю,
і абавіць: цяпер усе ад яе за-
чы.

Марыля, ну як ты? А?

Сасудзіць, не могу, не, аж тут
(паказваючы на сэрца) паказалася
на прыжэцця. Бовіава.

У хале вразілася шумна: го-
тутаралі, сьпіраліся.

Ахобісеся, сядзьце!—прасіла арга-
шэ.

Ілі сядзі, Марыля, давай нагу-
ліць.

Марыля не супярэчала. Селі каля

васіа? Кінь, сасудзіць Сасудзіць,
даюць, ты і калектыву бачыла. Пера-
халілася, перахалілася... Так і тут будзе.

Кінь журдыці! Падукай зепі, мі та-
бе добра жадае.

— Прадуць ты, Зося, кажаць, шэ,
перахалілася, але тут палескі адрэау
пазавому вельмі бачыла. Падукае сабе—
тут ўжо ік і мисе. Дно хрышчоным,
а гэта—як-жа? Ці-ж яно вырдак які?

— Ці ты ачэчэ ў бога верыш, да
папа палёбас?

—Чорт-бы да яго пастаў, але нежк ня
іска, ядыраб; як успомні, так пась і
халёца на сэрцы.

—Ну, чаго-ж ты ў калектыву пашла,
у шкале ліквідавала сваю налісьмё-
насьць? Ужо, мабач, даведлася ўста
прадуць пра бога, пра ўста гэтаю па-
пастую халёска.

—Ды я не пра тое. А што людзі ска-
жуць. Заступіць, прасіць не дадуць.
А таскама і мой што скажа?

—Кінь ты, Марыля, гэта. Вось ба-
чыш, як усе нацы кабеты хочун,
наб ты адыбрыны наладзіла, а ў іх
будуць дэўно—таскама наладзіць па-
нову, як і ты. А тэагё мій ўгаво-
рыць іх рашы і сам калесці пра а-
дыбрымі гаварыў.

Марыля пачала гаварыць сьмільей,
больш вырана, існа. Галава яе ўосы
ца увільналася ўнерх. Сьліна выпра-
стазала.

